

ΦΩΝΗ ΤΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ

9

Ἁγίου Κυρίλλου
Ἱεροσολύμων

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ
ΤΩΝ ΝΕΚΡΩΝ

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ
ΩΡΩΠΟΣ ΑΤΤΙΚΗΣ

Πρόλογος

ΑΚΡΑΔΑΝΤΗ πίστη τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, πού θά γίνει συγχρόνως μέ τή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Στό Σύμβολο τῆς Πίστεως ὁμολογοῦμε: «Προσδοκῶ ἀνάστασιν νεκρῶν καί ζωὴν τοῦ μέλλοντος αἰῶνος».

Λέγοντας ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, ἐννοῦμε τήν ἀνάστασις τῶν σωμάτων, ἀφοῦ οἱ ψυχές εἶναι ἀθάνατες. Κάθε ψυχή, δηλαδή, θά εἰσέλθει πάλι στό νεκρό σῶμα της, πού θά ζωοποιηθεῖ, κι ἔτσι θά ξανασυγκροτηθεῖ ὁλόκληρος ὁ ἄνθρωπος.

Πολλές εἶναι οἱ ἀγιογραφικές μαρτυρίες γιά τήν ἀνάστασις τῶν σωμάτων. Ἐνδεικτικά θ' ἀναφέρουμε μερικές. Ὁ προφήτης Ἡσαΐας προαναγγέλλει: «Οἱ νεκροί θ' ἀναστηθοῦν καί θά ἐγερθοῦν ὅλοι ὅσοι βρίσκονται στό μνήματα» (26:19). Ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ εἶδε σέ ὄραμα μιά θαυματουργική ἀνάστασις σωμάτων: Μ' ἓνα λόγο τοῦ Θεοῦ, πλῆθος ξερά ὀστά, πού βρίσκονταν σκόρπια σέ μιά πεδιάδα, συναρμολογήθηκαν, ἀπέκτησαν νεῦρα, σάρκες καί δέρμα κι ἔγιναν τέλεια σώματα· καί μ' ἄλλον ἓνα λόγο Του, ἀπέκτησαν ψυχή καί ἀναστήθηκαν καί στάθηκαν στό πόδια τους (37:1-10). Τό ἐκπληκτικό ὄραμα τοῦ προφήτη δείχνει πῶς θά γίνει ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν στή Δευτέρα Παρουσία τοῦ Χριστοῦ. Αὐτή τήν ἀνάστασις, ἄλλωστε, βεβαιώνουν καί προοιμιάζουν οἱ τρεῖς ἀναστάσεις πού ἔκανε ὁ Ἰησοῦς, δηλαδή τῆς κόρης τοῦ Ἰαείρου, τοῦ γιοῦ τῆς χήρας τῆς Ναΐν καί τοῦ φίλου Του Λαζάρου, καθὼς καί ἡ δική Του ἀνάστασις, μέ τήν ὁποία νίκησε τό κράτος τοῦ θανάτου. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος κάνει πολλές φορές λόγο γιά τήν

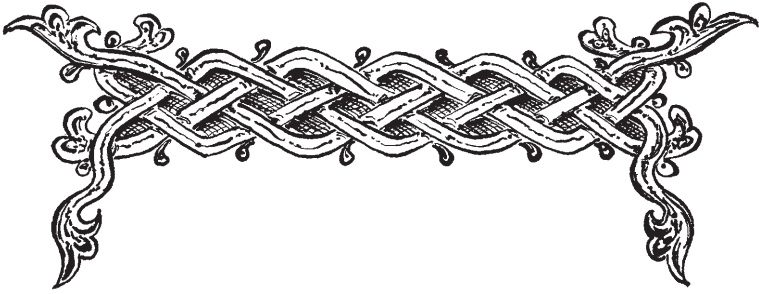
ανάσταση τῶν σωμάτων στίς ἐπιστολές του. Στούς Θεσσαλονικεῖς, λ.χ., γράφει: «Ὁ ἴδιος ὁ Κύριος μέ πρόσταγμα, μέ φωνή ἀρχαγγέλου καί μέ σάλπιγγα Θεοῦ θά κατεβεῖ ἀπό τόν οὐρανό καί θ' ἀναστηθοῦν πρῶτα αὐτοί πού πέθαναν πιστοί στό Χριστό» (Α΄ Θεσ. 4:16).

Μετά τήν ἀνάστασή τους τά σώματα θά εἶναι πνευματικά, ἄφθαρτα, ἀθάνατα, ἀναλλοίωτα, ἀπαλλαγμένα ἀπό τίς ἀνάγκες τροφῆς καί ὕπνου. Μόνο πού τά σώματα τῶν δικαίων θά εἶναι φωτεινά, καθαρά καί δοξασμένα, ἐνῶ τῶν ἀμαρτωλῶν ζοφερά, ἀκάθαρτα καί στερημένα ἀπό τή θεία δόξα.

Ὅπως εἶναι φυσικό, βέβαια, τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, τήν ὁποία θ' ἀκολουθήσει ἡ τελική Κρίση, ἀμφισβητοῦν ἢ ἀρνοῦνται πολλοί. Στούς ἀρνητές της ἀπαντοῦν, μέ ὁμιλίες καί πραγματείες τους, οἱ θεοφόροι πατέρες. Ἐνας ἀπ' αὐτούς εἶναι καί ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων, ὁ ὁποῖος, στή ΙΗ' «Κατήχηση Φωτιζομένων» (κεφ. α'-κ'), πού ἀκολουθεῖ σέ νεοελληνική ἀπόδοση, μέ στέρεη λογική καί μέ πλῆθος παραδειγμάτων ἀπό τή ζωή, τή φύση καί τή Γραφή, ἐνισχύει τήν πίστη μας στήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν καί μᾶς καλεῖ σέ πνευματική προετοιμασία καί ἐγρήγορηση.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΠΑΡΑΚΛΗΤΟΥ

Ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν

ΡΙΖΑ κάθε καλοῦ ἔργου εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς ἀναστάσεως. Ἡ προσδοκία τῆς ἀνταποδόσεως παρακινεῖ τὴν ψυχὴν εἰς τὴν ἀγαθοεργίαν. Ὁ ἐργάτης ποῦ ἐλπίζει εἰς τὸ μισθὸν τῶν κόπων του, εἶναι πρόθυμος νὰ ὑπομείνῃ κάθε δυσκολίαν. Ἐνῶ ὅσοι κοπιᾶζουσιν χωρὶς τὴν ἐλπίδα τῆς ἀμοιβῆς, γρήγορα ἐγκαταλείπουσιν τὸ ἔργον αὐτῶν. Ὁ στρατιώτης ποῦ προσδοκᾷ νὰ βραβευθῆ, εἶναι ἐτοιμοπόλεμος. Κανεὶς ὅμως δὲν προθυμοποιεῖται νὰ διακινδυνεύσῃ γιὰ χάριν ἀσύνετου βασιλεῦς, ποῦ δὲν ἐπιβραβεύει τὰ κατορθώματα τῶν στρατιωτῶν αὐτοῦ.

Μετὰ παρόμοιον τρόπον καὶ κάθε ψυχὴ, ὅταν πιστεύῃ εἰς τὴν ἀνάστασιν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν ἀνταπόδοσιν, φροντίζει γιὰ τὸν ἑαυτό της. Ἐνῶ ὅταν δὲν πιστεύῃ εἰς τὴν ἀνάστασιν καὶ εἰς τὴν μέλλουσαν κρίσιν, παραδίδεται εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ εἰς τὴν καταστροφὴν. Ὅποιος πιστεύῃ ὅτι τὸ σῶμα αὐτοῦ θ' ἀναστήθῃ, δὲν τὸ μολύνει μετὰ ἀσέλγειας. Ἐνῶ ὅποιος δὲν πιστεύῃ εἰς τὴν ἀνάστασιν, παραδίδεται εἰς τὴν ἁμαρτίαν καὶ κακομεταχειρίζεται ὡς ξένον τὸ σῶμα αὐτοῦ.

Εἶναι λοιπὸν σημαντικὸν τὸ δόγμα τῆς ἁγίας Ἐκκλησίας μας, ποῦ ἀναφέρεται εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν. Εἶναι βασικὴ διδασκαλία τῆς Ὁρθοδοξίας μας. Καὶ ἐνῶ ἀπὸ πολλοῦς ἀμφισβητεῖται, ἀπὸ τὴν ἀλή-

θεια ἐπιβεβαιώνεται. Οἱ εἰδωλολάτρες ἀμφισβητοῦν, οἱ Σαμαρεῖτες ἀπιστοῦν, οἱ αἰρετικοὶ διαστρεβλώνουν τό δόγμα αὐτό. Πολλές οἱ ἀντιρρήσεις. Μία ὅμως εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Μᾶς λένε οἱ ἀρνητές: Πέθανε ὁ ἄνθρωπος καί τάφηκε. Σάπισε στό χῶμα καί διαλύθηκε σέ σκουλήκια. Τά σκουλήκια ψόφησαν κι αὐτά. Τό σῶμα λοιπόν καταστράφηκε καί ἀφανίστηκε. Πῶς θ' ἀναστηθεῖ;

Μᾶς λένε ἀκόμα: "Ὅσοι ναυάγησαν, καταφαγώθηκαν ἀπό τά ψάρια, πού κι αὐτά καταφαγώθηκαν ἀπό ἄλλα. Ὅσοι πάλεψαν μέ θηρία, ἔγιναν τροφές σέ ἀρκοῦδες καί σέ λιοντάρια, πού ἔφαγαν ἀκόμα καί τά κόκαλά τους. Οἱ γύπες καί οἱ κόρακες, ἀφοῦ ἔφαγαν τίς σάρκες τῶν ἐγκαταλειμμένων στό χῶμα νεκρῶν, πέταξαν καί σκορπίστηκαν μακριά. Πῶς λοιπόν θά συγκεντρωθοῦν πάλι τά μέλη τοῦ σώματος;

Συμβαίνει μάλιστα τά ἀρπακτικά πουλιά, πού τά ἔφαγαν, νά θανατωθοῦν μακριά, ἄλλο στίς Ἰνδίες, ἄλλο στήν Περσία κι ἄλλο στήν Εὐρώπη. Πῶς, τέλος, θά συναρμολογηθοῦν τά σώματα ἐκείνων πού κήκαν καί πού ὁ ἄνεμος ἤ ἡ βροχή διασκορπίσει ἀκόμα καί τή στάχτη τους;

Σέ ὅλα αὐτά θ' ἀπαντήσουμε: Γιά σένα, τόν μικρό κι ἀδύναμο ἄνθρωπο, ἀπέχουν βέβαια πολύ οἱ Ἰνδίες ἀπό τή Γερμανία καί ἡ Ἰσπανία ἀπό τήν Περσία. Γιά τό Θεό ὅμως, πού κρατάει στό χέρι Του ὀλόκληρη τή γῆ, ὅλα εἶναι κοντινά. Μήν κατηγορεῖς λοιπόν τό Θεό, ξεκινώντας ἀπό τή δική σου ἀδυναμία, ἀλλά νά συλλογίζεσαι τή δική Του παντοδυναμία.

Ὁ ἥλιος, ἓνα μικρό κτίσμα μέσα στήν ἀπέραντη δημιουργία, θερμαίνει μέ τίς ἀκτίνες του ὅλη τή γῆ· καί ὁ ἀέρας, κτίσμα κι αὐτό τοῦ Θεοῦ, τήν περιβάλλει. Ὁ Θεός λοιπόν, πού δημιούργησε καί τόν ἥλιο καί τόν ἀέρα, βρίσκεται μακριά ἀπό μᾶς;

Ἵπόθεσε ὅτι ἀνακατεύεις διαφορετικούς σπόρους

καί τούς παίρνεις στή χούφτα σου. Είναι δύσκολο σ' ἐσένα, τόν ἄνθρωπο, νά διακρίνεις τά διάφορα εἶδη καί νά τά χωρίσεις σέ ομάδες; Ὁχι, βέβαια. Ἄν λοιπόν ἐσύ μπορείς νά ξεχωρίσεις ὅσα βρίσκονται στό χέρι σου, ὁ Θεός ἄραγε δέν μπορεί νά διακρίνει καί νά ξεχωρίσει ὅσα βρίσκονται στό δικό Του χέρι;

Πρόσεξε κι ἓνα ἐπιχείρημα, πού ἀναφέρεται στή δικαιοσύνη. Ἔχεις διάφορους ὑπηρέτες. Ἄπ' αὐτούς ἄλλοι εἶναι καλοί καί ἄλλοι κακοί. Τιμᾶς ἐσύ τούς καλούς καί ἐπιτιμᾶς τούς κακούς. Κι ἂν εἶσαι δικαστής, ἐπαινεῖς τούς ἀγαθούς καί τιμωρεῖς τούς παράνομους.

Ἄν λοιπόν ἐσύ, πού εἶσαι θνητός ἄνθρωπος, ἀπονέμεις δικαιοσύνη, ὁ Θεός, ὁ ἀθάνατος Βασιλιάς τῶν ὅλων, δέν θά ἀπονέμει δικαιοσύνη; Ἄν ὅμως δέν ὑπάρχει μέλλουσα κρίση, σέ ρωτάω: Ποῦ βρίσκεται ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, ἐφόσον πολλοί ληστές πέθαναν ἀτιμώρητοι; Πολλές φορές μάλιστα ἓνας ληστής πού ἔκανε πενήντα φόνους, τιμωρεῖται γιά τόν ἓνα. Ποῦ λοιπόν θά τιμωρηθεῖ γιά τούς ὑπόλοιπους σαράντα ἑννέα; Βλέπεις ὅτι, ἂν δέν ὑπάρχει μέλλουσα κρίση καί ἀνταπόδοση, κατηγορεῖς τή δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ.

Καί μήν παραξενεύεσαι γιά τήν ἀναβολή τῆς μελλοντικῆς κρίσεως. Νά σκέφτεσαι, ὅτι κάθε ἀγωνιστής στεφανώνεται ἢ ντροπιάζεται μετά τόν ἀγώνα. Ποτέ ὁ ἀγωνοθέτης δέν βραβεύει τούς ἀγωνιστές, ὅσο ἀγωνίζονται ἀκόμα. Ἄλλά περιμένει τό τέλος τοῦ ἀγώνα καί, μετά ἀπό ἐξέταση, προσφέρει τά βραβεῖα καί τά στεφάνια. Ἔτσι καί ὁ Θεός, ὅσο διαρκεῖ ὁ ἀγώνας στή ζωή αὐτή, πάντα προσφέρει μιά μερική βοήθεια στούς δικαίους· μετά τό θάνατο ὅμως, τούς δίνει ἀκέραιο τό μισθό.

Ἄν δέν πιστεύεις στήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν, γιατί καταδικάζεις τούς τυμβωρύχους; Ἄν ἔλιωσε τό σῶμα καί δέν ὑπάρχει ἐλπίδα ἀναστάσεως, τότε γιατί τιμωρεῖται ὁ τυμβωρύχος; Βλέπεις ὅτι κι ἂν ἀρνεῖσαι

μέ τά χείλη, μέσα σου μένει ἀκέραιη ἡ πεποίθηση στήν ἀνάσταση.

Ἐνα δέντρο πού κόπηκε, ξαναβλαστάνει καί ἀνθοφορεῖ. Τό ἴδιο δέν μπορεῖ νά συμβεῖ καί στόν ἄνθρωπο; Τά σπαρτά πού φυτεύθηκαν καί θερίστηκαν μένουν στ' ἀλώνια. Τό ἴδιο δέν μπορεῖ νά συμβεῖ καί στόν ἄνθρωπο, πού θερίζεται ἀπό τόν κόσμο αὐτό; Τά κλήματα τοῦ ἀμπελιοῦ καί τά κλαδιά τῶν ἄλλων δέντρων, ἀφοῦ ὀλότελα κοποῦν καί μεταφυτευθοῦν, ζωογονοῦνται καί καρποφοροῦν. Ὁ ἄνθρωπος λοιπόν, γιά τόν ὁποῖο ἐκεῖνα δημιουργήθηκαν, ἀφοῦ πέσει στή γῆ, δέν εἶναι δυνατό ν' ἀναστηθεῖ; Τί εἶναι πιά εὐκολο, νά δημιουργήσει κανεῖς ἀπό τήν ἀρχή ἕνα ἄγαλμα ἢ νά ξαναπλάσει στό ἴδιο σχῆμα αὐτό πού ἔπεσε κι ἔσπασε; Ὁ Θεός λοιπόν, πού ἀπό τό μηδέν μᾶς ἔπλασε, δέν εἶναι δυνατό ν' ἀναστήσει πάλι αὐτούς πού ἔζησαν καί πέθαναν;

Ἐξακολουθεῖς ν' ἀπιστεῖς σέ ὅσα ἔχουν γραφτεῖ γιά τήν ἀνάσταση; Δές τή φυσική δημιουργία καί παρατήρησε τά φαινόμενα πού μέχρι σήμερα συμβαίνουν: Σπέρνεται τό σιτάρι ἢ ὁποιοδήποτε ἄλλο σπαρτό. Ὁ σπόρος πέφτει στή γῆ καί μοιάζει νά πεθαίνει. Σαπίζει καί ἀχρηστεύεται σάν τροφή. Ὅμως ὁ σαπισμένος σπόρος ἀνασταίνεται χλοερός, ἀνασταίνεται ωραιότατος. Τό σιτάρι αὐτό, καθώς καί τ' ἄλλα σπαρτά, ἔγινε γιά μᾶς. Δέν ἔγινε γιά τόν ἑαυτό του. Ἐφόσον λοιπόν ἐκεῖνα, πού δημιουργήθηκαν γιά μᾶς, ζωοποιοῦνται πάλι, ἀφοῦ νεκρωθοῦν, ἐμεῖς οἱ ἴδιοι, γιά τούς ὁποίους ἐκεῖνα πλάστηκαν, δέν εἶναι δυνατό ν' ἀναστηθοῦμε μετά τό θάνατό μας;

Τό χειμώνα τά δέντρα ἐμφανίζονται σάν νεκρά. Ποῦ εἶναι τά φύλλα τῆς συκιᾶς; Ποῦ εἶναι τά σταφύλια στό ἀμπέλι; Τό χειμώνα φαίνονται ὅλα νεκρά. Τήν ἀνοιξη ὅμως ὅλα ἐμφανίζονται χλοερά. Καί ὅταν φτάσει ὁ κατάλληλος καιρός, τότε ἀπό τό θάνατο γεννιέ-

ται ή ζωή. Γνωρίζοντας ό Θεός τήν άπιστία σου, σοϋ έμφανίζει κάθε χρόνο τήν άνάσταση μέ τά φαινόμενα αυτά. Έτσι, βλέποντας όσα συμβαίνουν στ' άψυχα, νά πειστείς γιά όσα συμβαίνουν στά έμψυχα.

Πρίν από έκατό ή διακόσια χρόνια, όλοι έμεις ποϋ ήμασταν; Δέν γνωρίζουμε τόν τρόπο δημιουργίας τοϋ ανθρώπινου σώματος; Δέν γνωρίζεις ότι από άπλή και άσθενική και άσχημάτιστη ύλη γεννιόμαστε; Και άπ' αυτή τήν άπλή και άσθενική ύλη σχηματίζεται και τό ανθρώπινο σῶμα και άποκτᾶ δύναμη στά νεϋρα, λάμψη στά μάτια, όσφρηση στή μύτη, άκοή στ' αυτιά, όμιλία στή γλώσσα, παλμούς στήν καρδιά, έργασία στά χέρια, όδοιπορία στά πόδια και κάθε άλλο χαρακτηριστικό τῶν μελῶν. Η άσθενική εκείνη ύλη μεταβάλλεται σέ ναυπηγό ή οικοδόμο ή άρχιτέκτονα ή έργάτη ή στρατιώτη ή άρχοντα ή νομοθέτη ή βασιλιά. Άφοϋ λοιπόν μέ εϋτελή ύλικά μᾶς έπλασε ό Θεός, δέν θά μπορεί νά μᾶς άναστήσει, όταν πεθάνουμε; Αϋτός πού τήν τόσο τιποτένια ύλη μετέβαλε σέ ανθρώπινο σῶμα, δέν θά μπορέσει πάλι νά τό άναστήσει, όταν νεκρωθει; Αϋτός πού από τήν άνυπαρξία έφερε τήν ύπαρξη, δέν θά μπορέσει νά άναστήσει τό δημιούργημα του;

Πάρε κι από τόν έναστρο οϋρανό μιάν όλοφάνερη άπόδειξη, ότι είναι δυνατή ή άνάσταση τῶν νεκρῶν. Ένα οϋράνιο φαινόμενο πού έπαναλαμβάνεται κάθε μήνα: Η σελήνη φαίνεται νά λιγοστεύει, νά μικραίνει τόσο πολύ, πού νά μήν τή βλέπουμε καθόλου. Πάλι όμως έμφανίζεται, μεγαλώνει και παίρνει τό προηγούμενό της μέγεθος. Και μάλιστα, γιά νά είναι πληρέστερο τό παράδειγμα, κατά καιρούς έχουμε εκλείψεις σελήνης και έναλλαγές στή φωτεινότητά της, μέχρι πού γίνεται κατακόκκινη σάν αίμα, γιά νά μήν άπιστείς στήν άνάσταση τῶν νεκρῶν, έσύ, πού κατασκευάστηκες από αίμα, αλλά, βλέποντας στή σελήνη τήν έναλ-

λαγή, νά πιστέψεις ὅτι τό ἴδιο μπορεῖ νά γίνει καί σ' ἐσένα.

Αὐτές τίς ἀποδείξεις μπορεῖ κανεῖς νά χρησιμοποιήσεις, ὅταν συζητάει μέ ἄπιστους εἰδωλολάτρεις. Ἄφοῦ αὐτοί δέν παραδέχονται τήν Ἁγία Γραφή, πολέμησέ τους μέ ὄπλα ἄγραφα, δηλαδή μέ συλλογισμούς καί παραδείγματα ἀπό τή φύση. Οἱ ἄθεοι αὐτοί δέν ἔχουν ἰδέα γιά τό νόμο τοῦ Μωυσῆ, γιά τίς προφητείες τοῦ Ἡσαΐα, γιά τά Εὐαγγέλια, γιά τίς ἐπιστολές τοῦ Παύλου.

Ἄς δοῦμε τώρα πῶς θ' ἀντιμετωπίσουμε τούς Σαμαρείτες. Αὐτοί δέχονται τό νόμο τοῦ Μωυσῆ, δέν ἀναγνωρίζουν ὅμως τούς προφήτες. Πῶς λοιπόν θά τούς πείσουμε γιά τήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν; Ἄς χρησιμοποιήσουμε τά κείμενα πού παραδέχονται. Λέει ὁ Θεός στόν Μωυσῆ: «Ἐγώ εἶμαι ὁ Θεός τοῦ Ἀβραάμ καί ὁ Θεός τοῦ Ἰσαάκ καί ὁ Θεός τοῦ Ἰακώβ» (Ἐξ. 3:6). Ὅπωςδήποτε μέ τά λόγια αὐτά ἀναγνωρίζει, ὅτι ὁ Ἀβραάμ, ὁ Ἰσαάκ καί ὁ Ἰακώβ δέν ἐξαφανίστηκαν, ἀλλά ὑπάρχουν. Γιατί ἂν δέν ὑπῆρχαν, ὁ Θεός θά ἦταν Θεός ὄντων ἀνύπαρκτων. Ποίος ὅμως βασιλιάς εἶπε ὅτι εἶναι βασιλιάς στρατιωτῶν ἀνύπαρκτων; Ποιός ἀκόμα πλούσιος δηλώνει πλούτη πού δέν ἔχει; Πρέπει ἐπομένως νά ὑπάρχουν καί ὁ Ἀβραάμ καί ὁ Ἰσαάκ καί ὁ Ἰακώβ. Ἔτσι μόνο ὁ Θεός θά εἶναι Θεός ζωντανῶν. Γιατί δέν εἶπε «ἦμουιν κάποτε Θεός τους», ἀλλά «εἶμαι Θεός τους».

Ἄλλά ἔχουν ἀντιρρήσεις καί σ' αὐτό τό σημεῖο οἱ Σαμαρείτες. Ἰσχυρίζονται, ὅτι μπορεῖ νά ζοῦν οἱ ψυχές τοῦ Ἀβραάμ, τοῦ Ἰσαάκ καί τοῦ Ἰακώβ, τά σώματά τους ὅμως δέν εἶναι δυνατό ν' ἀναστηθοῦν.

Θά τούς ποῦμε: Τό ραβδί τοῦ δίκαιου Μωυσῆ ἦταν δυνατό νά μεταβληθεῖ σέ φίδι (Ἐξ. 4:2-3). Τά σώματα τῶν δικαίων δέν μποροῦν νά ζήσουν καί ν' ἀναστηθοῦν; Ἡ πρώτη μεταβολή, πού εἶναι ἀφύσικη, πραγ-

ματοποιήθηκε. Ἡ δεύτερη, πού εἶναι σύμφωνη μέ τή φύση, δέν μπορεί νά πραγματοποιηθεῖ;

Τό ραβδί ἐπίσης τοῦ Ἀαρών, ἀφοῦ κόπηκε καί νεκρώθηκε, χωρίς ἴχνος νεροῦ βλάστησε (Ἀρ. 17: 23). Καί τοῦτο, ἐνῶ ἦταν μέσα σέ σπίτι. Μολαταῦτα, βλάστησε σάν νά ἦταν σέ ἀγρό. Καί ἐνῶ βρισκόταν σέ ξερό περιβάλλον, μέσα σέ μιά νύχτα καρποφόρησε σάν τά δέντρα πού γιά πολλά χρόνια ποτίζονται.

Τό ραβδί λοιπόν τοῦ Ἀαρών ἀναστήθηκε. Ὁ ἴδιος ὁ Ἀαρών δέν θ' ἀναστηθεῖ; Καί ὁ Θεός πού θαυματούργησε σ' ἕνα ξύλο, γιά νά τοῦ χαρίσει τήν ἀρχιερωσύνη, δέν θά θαυματουργήσῃ στόν ἴδιο τόν Ἀαρών, γιά νά τοῦ χαρίσει τήν ἀνάσταση;

Ἡ γυναίκα τοῦ Λώτ ἔγινε στήλη ἀπό ἀλάτι (Γεν. 19:26). Ἡ σάρκα μεταβλήθηκε σέ ἀλάτι. Ἡ νεκρή σάρκα δέν μπορεί νά ξαναγίνει σάρκα ζωντανή; Καί ἂν ἡ γυναίκα τοῦ Λώτ μεταβλήθηκε σέ στήλη ἀπό ἀλάτι, ἡ γυναίκα τοῦ Ἀβραάμ δέν εἶναι δυνατό ν' ἀναστηθεῖ;

Μέ ποιά δύναμη ἔγινε ἡ μεταβολή τοῦ χρώματος στό χέρι τοῦ Μωυσῆ, πού ἄσπρισε σάν τό χιόνι κι ἔπειτα πάλι ἄλλαξε; Ὅπως οἷον ποτε μέ θεῖο πρόσταγμα (Ἐξ. 4:6-7). Ἄν λοιπόν τότε τό πρόσταγμα εἶχε δύναμη γιά τέτοιες μεταβολές, τώρα δέν ἔχει;

Πῶς δημιουργήθηκε ὁ ἄνθρωπος; Τό γράφει τό πρῶτο βιβλίό τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, ἡ Γένεση: «Καί ἔπλασε ὁ Θεός τόν ἄνθρωπο ἀπό τό χῶμα τῆς γῆς» (Γεν. 2:7). Ἄν λοιπόν τό χῶμα ἔγινε σάρκα, ἡ νεκρωμένη σάρκα δέν μπορεί νά ξαναγίνει ζωντανή;

Ἄς ρωτήσουμε, ἀπό τί πλάστηκαν οἱ οὐρανοί καί ἡ στεριά καί οἱ θάλασσες; Ἀπό τί ἔγιναν ὁ ἥλιος καί ἡ σελήνη καί τ' ἄστρα; Πῶς δημιουργήθηκαν τά πουλιά καί τά ψάρια καί ὅλα γενικά τά ζῶα; Ἐνῶ ἀναρίθμητα διαφορετικά ὄντα δημιουργήθηκαν ἀπό τό τίποτα, ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι, πού εἴμαστε εἰκόνες τοῦ Θεοῦ, δέν εἶναι δυνατό ν' ἀναστηθοῦμε;

Ὅπως λέει καί ὁ δίκαιος Ἰώβ, γιά τό δέντρο ὑπάρχει ἐλπίδα ἀναβλαστήσεως. Γιατί, ἂν κοπεί, μπορεῖ νά ξανανθίσει, καί ὁ βλαστός του δέν θά χαθεῖ. Κι ἂν ἀκόμα γεράσει ἡ ρίζα του καί ξεραθεῖ ὁ κορμός του, θ' ἀνθίσει πάλι μέ τό πότισμα καί θά καρποφορήσει σάν νεοφυτεμένο (Ἰώβ 14:7-9). Ἄν λοιπόν συμβαίνει αὐτό στό δέντρο, δέν μπορεῖ νά συμβεῖ στόν ἄνθρωπο; Χά-νεται κι ἐξαφανίζεται ὁ πεθαμένος;

Ὁ προφήτης Ἡσαΐας λέει: «Θ' ἀναστηθοῦν οἱ νεκροί, καί θά σηκωθοῦν ὅσοι βρίσκονται στά μνήματα» (Ἡσ. 26:19). Ὁ προφήτης Ἰεζεκιήλ διαλαλεῖ: «Νά τί λέει ὁ Κύριος· θ' ἀνοιξω τά μνήματά σας καί θά σᾶς ἀναστήσω ἀπό τούς τάφους σας» (Ἰεζ. 37:12). Καί ὁ προφήτης Δανιήλ λέει: «...νεκροί, πού βρίσκονται θαμμένοι στό χῶμα, θ' ἀναστηθοῦν, ἄλλοι γιά νά ζήσουν αἰώνια καί ἄλλοι γιά ν' ἀντιμετωπίσουν αἰώνια ντροπή καί περιφρόνηση» (Δαν. 12:2).

Πολλά ἀποσπάσματα τῆς Ἁγίας Γραφῆς ἀναφέρονται στήν ἀνάσταση τῶν νεκρῶν. Σάν μιά ἀπλή ὑπενθύμιση ἀναφέρουμε τήν τετραήμερη ἀνάσταση τοῦ Λαζάρου (Ἰω. 11:1-44), τήν ἀνάσταση τοῦ γιοῦ τῆς χήρας τῆς Ναϊν (Λουκ. 7:11-17) καί τῆς κόρης τοῦ ἀρχισυνάγωγου Ἰαείρου (Ματθ. 9:18-26). Ἄς ἀναφέρουμε ἐπίσης, ὅτι τήν ὥρα τῆς Σταυρώσεως τοῦ Κυρίου σκίστηκαν πέτρες, ἀνοιξαν μνημεῖα καί ἀναστήθηκαν σώματα πολλῶν νεκρῶν (Ματθ. 27:51-53). Προπά-ντων ὅμως νά θυμηθοῦμε, ὅτι καί ὁ ἴδιος ὁ Χριστός ἀναστήθηκε ἀπό τούς νεκρούς (Ματθ. 28:1-8).

Ἐκτός ἀπ' αὐτές τίς περιπτώσεις τῆς Καινῆς Διαθήκης, μποροῦμε νά θυμηθοῦμε ἀπό τήν Παλαιά τόν προφήτη Ἡλία καί τό γιό τῆς χήρας πού ἀνέστησε (Γ' Βασ. 17:17-24). Ἐπίσης τόν προφήτη Ἐλισσαῖο, πού ἔκανε δύο ἀναστάσεις, μία ὅταν ζοῦσε καί μία μετά τό θάνατό του. Ὅταν ζοῦσε, ἀνέστησε ἕνα παιδί μέ τήν πνοή του (Δ' Βασ. 4:32-37). Γιά νά φανερωθεῖ ὅμως ὅτι

δέν είναι τιμημένες μόνο οι ψυχές των αγίων, αλλά ό-
και στά σώματά τους υπάρχει θεία χάρη, ό νεκρός,
πού κατέβασαν στό μνημείο του Έλισσαίου, ζωντάνε-
ψε μόλις άκούμπησε τό νεκρό σῶμα του προφήτη (Δ΄
Βασ. 13:20-21). Τό νεκρό σῶμα μπόρεσε και άνέστησε
άλλο νεκρό σῶμα. Αυτό πού ήδη βρισκόταν στον τά-
φο, έδωσε ζωή στον πεθαμένο. Και ενῶ έδωσε ζωή,
τό ίδιο παρέμεινε στον τάφο, όπως και πρώτα. Γιατί;
Γιά να μην αποδοθεί τό θαῦμα μόνο στην ψυχή του
Έλισσαίου και για ν' αποδειχθεί ότι, κι αν άπουσιάζει
ή ψυχή, βρίσκεται θεία χάρη στά σώματα των αγίων,
άφοῦ τόσα χρόνια κατοίκησαν μέσα τους άγιες ψυ-
χές. Τά σώματα αυτά υπηρέτησαν τίς άγιες ψυχές
και γι' αυτό χαριτώθηκαν.

Άς μην άπιστήσουμε σαν άμυαλοι στό γεγονός
αυτό. Γιατί αν ρούχα και μαντήλια αγίων, πού βρίσκο-
νται έξω από τό σῶμα, άκουμπουν άρρώστους και
τούς θεραπεύουν, πόσο μάλλον τό ίδιο τό προφητικό
σῶμα θά έχει τή χάρη ν' αναστήσει νεκρό.

Άς θυμηθούμε ότι και οι άπόστολοι άνέστησαν νε-
κρούς: Ό Πέτρος άνέστησε τήν Ταβιθά στην Ίοππη
(Πράξ. 9:36-42), ό Παῦλος τόν Εὔτυχο στην Τρωάδα
(Πράξ. 20:7-12) και οι υπόλοιποι άπόστολοι διάφορους
άλλους, μολοντί δέν αναφέρονται στην Άγία Γραφή
όλα τά θαύματα του καθενός.

Άς θυμηθούμε επίσης όσα έγραψε ό Παῦλος στους
Κορινθίους γι' αυτούς πού λένε: «Πώς ανασταίνονται
οι νεκροί και μέ ποιό σῶμα;» (Α΄ Κορ. 15:35). Γράφει λοι-
πόν: «Αν οι νεκροί δέν ανασταίνονται, τότε ούτε ό
Χριστός αναστήθηκε» (Α΄ Κορ. 15:16). Όνόμασε άνόη-
τους αυτούς πού δέν πιστεύουν στην άνάσταση των
νεκρών. Έγραψε επίσης στους Θεσσαλονικείς: «Θέλω
νά γνωρίζετε, άδελφοί, τί θά γίνει μ' αυτούς πού πέ-
θαναν, για να μη λυπᾶστε όπως οι άπιστοι, πού δέν
ελπίζουν πουθενά. Γιατί, άφοῦ πιστεύουμε ότι ό Ή-

σοῦς πέθανε καί ἀναστήθηκε, ἔτσι καί ὁ Θεός αὐτοῦς πού πέθαναν πιστεύοντας στόν Ἰησοῦ θά τοὺς ἀναστήσει γιά νά ζήσουν μαζί Του» (Α΄ Θεσ. 4:13-14).

Προσέξτε προπάντων, ὅτι ὀλοφάνερα ὁ Παῦλος διακηρύσσει: «Τό φθαρτό τοῦτο σῶμα θά γίνει ἄφθαρτο. Τό θνητό θά γίνει ἀθάνατο» (Α΄ Κορ. 15:53). Τό σῶμα θ' ἀναστηθεῖ. Καί μάλιστα ὄχι ἔτσι ἀσθενικό, ὅπως εἶναι τώρα, ἀλλά ἔχοντας ἀποκτήσει ἀφθαρσία. Δέν θά ὑποφέρει δηλαδή ἀπό τόν πόνο, τήν ἀρρώστια, τό θάνατο. Θ' ἀλλάξει κατάσταση ὅπως τό σίδηρο, πού μπαίνει στή φωτιά καί μεταβάλλεται σέ μιὰ φλεγόμενη μάζα. Κάπως ἔτσι θά μεταβληθοῦν οἱ ιδιότητες τοῦ σώματός μας, σύμφωνα μέ τή θέληση τοῦ Κυρίου, πού θά τό ἀναστήσει.

Θ' ἀναστηθεῖ λοιπόν αὐτό τό σῶμα. Δέν θά ἔχει τήν ἴδια σύσταση, ἀλλά θά ζεῖ αἰώνια. Δέν θά ἔχει ἀνάγκη ἀπό συνηθισμένες τροφές, γιά νά συντηρηθεῖ, οὔτε ἀπό σκάλες, γιά νά ὑψωθεῖ. Τά σώματα μάλιστα τῶν ἁγίων θά λάμπουν σάν τόν ἥλιο, καθώς ἔχει γραφτεῖ (Ματθ. 13:43). Θ' ἀποκτήσουν τή λαμπρότητα τῆς σελήνης καί ὀλόκληρου τ' οὐρανοῦ.

Προβλέποντας ὁ Θεός τήν ἀπιστία τῶν ἀνθρώπων στά προφητικά αὐτά λόγια, χάρισε σέ μικρά σκουλήκια τή δυνατότητα νά φεγγοβολοῦν ἀπό τό σῶμα τους (ὅπως οἱ πυγολαμπίδες). Ἔτσι, ἀπ' αὐτό πού ἤδη βλέπουν στή φύση οἱ ἄνθρωποι, νά πιστεύουν ἐκεῖνο πού πρόκειται νά συμβεῖ. Ὁ Θεός, πού ἔδωσε τή φεγγοβολιά σέ ἀσήμαντα σκουλήκια, μπορεῖ ἀσφαλῶς νά κάνει ἕναν ἁγιασμένο ἄνθρωπο νά φεγγοβολοῦ.

Θ' ἀναστηθοῦμε λοιπόν ὅλοι μέ ἄφθαρτα, αἰώνια σώματα. Δέν θά τά ἔχουμε ὅμως ὅλοι ἴδια. Οἱ ἅγιοι θά ἔχουν ἕνδοξο σῶμα, κατάλληλο καί ἰκανό νά ἐπικοινωνεῖ μέ τοὺς ἀγγέλους. Οἱ ἁμαρτωλοί θά ἔχουν κι αὐτοῖ αἰώνιο καί ἄφθαρτο σῶμα, κατάλληλο ὅμως νά

υπομένει ατελεύτητες τιμωρίες, ἔτσι πού νά μήν κατακαί καί ἐξαφανιστεῖ στή φλόγα τῆς αἰώνιας φωτιάς.

Δίκαια ὁ Θεός θ' ἀμείψει ἢ θά κολάσει τά σώματα καί τῶν ἀγίων καί τῶν ἀμαρτωλῶν. Γιατί καμιά πράξη μας δέν γίνεται χωρίς τή συμμετοχή τοῦ σώματος: Βλαστημᾶμε μέ τό στόμα. Προσευχόμαστε μέ τό στόμα. Πορνεύουμε μέ τό σῶμα. Ἄγνεύουμε μέ τό σῶμα. Δίνουμε ἐλεημοσύνη μέ τό χέρι. Γενικά σέ κάθε πράξη συμμετέχει καί τό σῶμα. Ἐπειδή λοιπόν σέ ὅλα ὑπηρετεῖ τό σῶμα, εἶναι δίκαιο στή μέλλουσα ζωή νά συμμετέχει εἴτε στήν ἀπόλαυση εἴτε στήν τιμωρία.

Ἡ προφήτης Δανιήλ γράφει: «Ἑκατομμύρια καί δισεκατομμύρια ἄγγελοι στέκονταν μπροστά Του ἔτοιμοι νά Τόν ὑπηρετήσουν» (Δαν. 7:10). Αὐτό δέν σημαίνει ὅτι ὁ ἀριθμός τῶν ἀγγέλων εἶναι μόνο τόσοσος. Ὁ προφήτης χρησιμοποιοῦν αὐτές τίς λέξεις, θέλοντας νά δείξει τό ἀναρίθμητο πλῆθος τους.

Μέ ὅλο αὐτό τό πλῆθος τῶν ἀγγέλων θά παρουσιαστεῖ τότε, στή μέλλουσα κρίση, ὁ Τριαδικός Θεός. Μιά ἀγγελική σάλπιγγα θά ἠχήσει καί θά τοὺς καλέσει ὅλους μέ φανερά πιά ὅλα τά ἔργα τους. Δέν πρέπει λοιπόν ἀπό δῶ νά σκεφτόμαστε τήν ὥρα ἐκείνη καί ἀπό τώρα νά φοβόμαστε; Μήπως εἶναι μικρή καταδίκη, ἔστω κι ἂν δέν ἀκολουθήσει καμιά ἄλλη τιμωρία, τό νά ντροπιαστοῦμε μπροστά σέ τόσο πλῆθος; Μήπως δέν προτιμᾶμε, πολλές φορές, νά πεθάνουμε παρά νά ντροπιαστοῦμε μπροστά σέ φίλους;

Ἄς ἐνδιαφεροῦμε κι ἄς φοβηθοῦμε ἀπό τώρα, μήν τυχόν καί μᾶς ἀποδοκιμάσει τότε ὁ Κύριος. Ὁ Θεός τά γνωρίζει ὅλα. Δέν ἔχει ἀνάγκη νά ἐρευνήσει καί νά ἐλέγξει. Μή σκεφτεῖς λοιπόν: “Στό σκοτάδι τῆς νύχτας ἀμάρτησα, κάνοντας ἀνήθικες πράξεις ἢ μαγεῖες ἢ κάτι ἄλλο. Εἶμαι ὅμως ἐξασφαλισμένος, γιατί κανείς δέν μέ εἶδε”. Ὅλα θά γίνουν φανερά τότε, πού ὁ Θεός θά κρίνει τά κρυφά ἔργα τῶν ἀνθρώπων. Τό φοβερό

πρόσωπο τοῦ Κριτῆ θά σέ ἀναγκάσει νά πείς τήν ἀλήθεια. Ἡ ἴδια ἡ συνείδησή σου θά σέ ἐλέγχει, καί τά ἔργα σου, πού θά σέ συνοδεύουν, θά σέ καταγγέλλουν.

Ὁ Κριτής δέν θά ἔχει ἀνάγκη ἀπό βιβλία. Αὐτό τό φανερώνει ὁ ἴδιος λέγοντας: «Θά συναχθοῦν μπροστά Του ὅλα τά ἔθνη, καί θά τοὺς ξεχωρίσει ὅπως ξεχωρίζει ὁ βοσκός τά πρόβατα ἀπό τά γίδια» (Ματθ. 25:32). Ὁ βοσκός πῶς ξεχωρίζει τά πρόβατα ἀπό τά γίδια; Μήπως ἔχει ἀνάγκη νά συμβουλευτεῖ βιβλία, γιά νά διακρίνει ποιά εἶναι πρόβατα καί ποιά γίδια; Δέν τά διακρίνει ἀμέσως ἀπό τή μορφή τους; Τό ἀπαλό μαλλί δέν φανερώνει τό πρόβατο, καί τό σκληρό τό γίδι; Μέ τήν ἴδια εὐκολία θά φανερωθεῖ τότε ἂν οἱ πράξεις μας ἔχουν καθαριστεῖ μέ τήν ἐξομολόγηση, καί μοιάζουν μέ μαλλί ἀπαλό καί καθαρό, ἢ ἂν παραμένουν μέ τίς ἀσυγχώρητες ἀμαρτίες, καί μοιάζουν μέ μαλλί σκληρό καί βρωμισμένο.

Ἄς ἀγωνιστοῦμε λοιπόν ὅλοι, γιά νά πετύχουμε τή σωτηρία καί νά ὑποδεχθοῦμε μέ παρρησία τόν αἰώνιο βασιλιά Χριστό, πού πέθανε καί ἀναστήθηκε καί βασιλεύει στούς ἀπέραντους αἰῶνες.

ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ